

De grote zaal van het Amsterdamse Hiltonhotel liep langzaam vol Surinamers die met hun luide, vrolijke stemmen en zomerse kleding een nostalgisch beeld van het land van herkomst opriepen. Zes ventilatoren voerden een vergeefse strijd tegen de zware geur die in de zaal hing en de onverwachte nazomerhitte een nog drukkender karakter gaf. Niemand had overigens hinder van de bedompte lucht en de talloze begroetingen waren luidruchtig en opgewekt.

‘Een prima opkomst,’ zei André Steevast, terwijl hij met zijn vijf medeforumleden het podium besteeg. Henk Chan Mu Sen knikte afwezig. Hij was als altijd nerveus voor zijn optreden in het openbaar en veegde steeds zijn handpalmen af aan de mouwen van zijn pak. Steevast keek met een lachje op zijn donkere gezicht naar de voorzitter van de Raad voor de Bevrijding van Suriname en zei kalm: ‘Succes Henk.’

Chan liep naar de microfoon, tikte op het raster en keek de zaal in. Niemand leek aandacht te schenken aan de eenzame figuur op het podium. ‘Vrienden.’ Zijn stem galmde met piepende bijgeluiden honderdvoudig versterkt door de volle zaal. De gesprekken braken abrupt af. Chan staarde fronsend naar de microfoon.

‘Big brother is watching you,’ zei de geluidstechnicus, terwijl hij aan de knoppen morrelde. Hij leed niet onder het falen van zijn apparatuur. Chan Mu Sen wachtte tot de man een teken gaf dat hij de decibellen beter onder controle had.

‘Vrienden,’ herhaalde Chan Mu Sen. Zijn stem klonk nu herkenbaar en zonder storende bijgeluiden uit de manshoge boxen. ‘Ik heb uitstekend nieuws.’

‘Bouta is dood!’ schreeuwde een jonge Hindoestaan die voorin de zaal stond. Zijn kreet werd onmiddellijk overgenomen.

Chan tikte geïrriteerd op de honingraat. ‘Zover is het nog niet, maar zijn dagen als dictator zijn geteld.’ Uitdagend keek hij de zaal in.

‘Dat horen we al jaren!’ riep de jonge Hindoestaan. Zijn hoge stem snerpte als een sirene. Hier en daar werd gegrinnikt.

Een reusachtige creool in gevechtstenue stond achter de forumtafel op en liep in een paar passen naar de microfoon. Chan deed een stapje opzij. De militair staarde een poosje zwijgend naar de oproerkraaiër. ‘Kop dicht,’ gromde hij. Zijn diepe stem rolde als een onweersbui door de ruimte. Het werd doodstil. Hij gaf de microfoon over en bleef een halve pas achter de spreker staan.

‘Bedankt,’ zei Chan. Zijn nervositeit was op slag verdwenen. Rustig begon hij te praten. Hij was een

goede spreker en hij had opzienbarend nieuws. Nog tijdens zijn betoog dromden de toehoorders in een dichte groep naar het podium. Toen Chan was uitgesproken, barstte een ovationeel applaus los.

De jonge Hindoestaan begon met glanzende ogen ritmisch klappend de leus van het verzet te scanderen: 'Sranan fri, Sranan fri (Suriname vrij).'

Aan de zijkant voorin de zaal kringelde een sliertje rook omhoog. Twee mannen maakten zich los uit de menigte en liepen zonder haast over het nu verlaten gangpad naar het enige brandblusapparaat dat aan die kant van de zaal hing. Ze maakten geruststellende gebaren naar de beide ordebewaarders die met de stereotiepe gelaatsuitdrukking van mannen in functie aan weerskanten van de nooduitgang op houten krukjes zaten.

De militair hief zijn gebalde rechtervuist hoog boven het glimlachende hoofd van Chan Mu Sen. Steevast en de drie andere verzetsleiders die evenveel rassen vertegenwoordigden groepeerden zich in een halve cirkel om het tweetal bij de microfoon.

De man met het brandblusapparaat keek hoe de ander het smeulende stukje looper met zijn voeten bewerkte waardoor een regen van kleine vonken rond zijn snel bewegende benen omhoog warrelde. In de algemene euforie viel het incident nauwelijks op. Alleen de mensen in de onmiddellijke omgeving van het brandje

keken geamuseerd naar de pogingen van de brandblusser om de Ali-shuffle te imiteren.

De man met het brandblusapparaat doofde het restje vuur met een korte stoot. In één vloeiende beweging richtte hij de slang op het podium en spoot een wolk vlokkig schuim op het dicht opeen staande groepje mannen.

Met de wonderlijke snelheid van collectieve gemoedsveranderingen sloeg het enthousiasme van de menigte om in woede toen de leiders op deze brute manier werden vernederd. De woede ging even razendsnel over in paniek toen de kleinste brandblusser naar het podium rende en voor iedereen zichtbaar een handgranaat naar de mêlee van witbesmeurde forumleden wierp.

Op dat moment gebeurde een aantal dingen tegelijkertijd. De tweede brandblusser slingerde zijn apparaat met een perfecte worp tegen de dichtstbijzijnde ordebewaarder en verdween, springend over het gevallen lichaam, als een schim door de nooduitgang. Als je de pin van een handgranaat loslaat heb je vier tellen om dekking te zoek ...